Registered No. M. 2330.

சித்தாந்தம்

"ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகை பொன்னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியை உள்நாடு"

மலர் எ	பவ ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் 1934ஆம் நவம்பர்மீ	இதழ் கக

மயிலாப்பூருக்கு அப்பர் தேவார முண்டா?

[பத்திராசிரியர்]

திருமயிலாப்பூருக்கு அப்பர் சுவாமிகள் வந்த செய்தி மிகத் தெளிவாகப் பெரிய புராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் புராணத்தில் சுவாமிகள் தொண்டை நாட்டில் பல தலங்களைத் தரிசித்துத் திருவான்மியூரைத் தொழுது பாடி, "மருவாரும் மலர்ச்சோலை மயிலாப்பூர் வந்தடைந்தார்" என்று ௩௩௪-வது பாட்டு கூறுகின்றது. அடுத்த பாட்டு,

"........திருமயிலை சங்கரனார் தாள்வணங்கி
உரைவளர் மாலைகள் அணிவித்து உழவாரப் படையாளி
திரைவளர் வேலைக்கரை போய்த் திருவொற்றியூர் சேர்ந்தார்"

எனக் கூறுவதிலிருந்து அப்பர் சுவாமிகள் திருமயிலையில் பதிகம் பாடினாரென்றும், அதன் பின்னரே திருவொற்றியூர் சேர்ந்தாரென்றும் அறியக் கிடக்கும்.

இதற்கு அப்பர் தேவாரத்திலேயே அகச்சான்றுண்டு. திருவொற்றியூரில் சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய "வண்டோங்கு செங்கமல" என்ற திருத்தாண்டகப் பதிகத்து ஆறுவது திருப்பாசுரத்தில் "வடிவுடைய மங்கையும் தாமுமெல்லாம் வருவாரை எதிர் கண்டோம் மயிலாப் புள்ளே" என்று கூறுவது நோக்கத்தக்கது. சுவாமிகள் தரிசித்த காலத்தில் மயிலாப்பூரின் மாடவீதிகள் மிக்க அழகு வாய்ந்தனவா யிருந்தன. இவ்வழகு சுவாமிகள் நினைவில் வேரூன்றி யிருந்தது. சுவாமிகள் தில்லைபம்பதியில் புக்க திருத்தாண்டகம் அருளிய காலத்தில் இவ்வழகை நினைவு கூர்ந்து "மங்குல் மதிதவழும் மாடவீதி மயிலாப் பிலுள்ளார்" என்று அழகாகக் கூறியது பெருமகிழ்ச்சியை விளைவிக்கிறது. சுவாமிகள் காலத்திருந்தவராகிய திருஞானசம்பந்தரும் இவ்வீதி யழகைப் பூம்பாவைப் பதிகத்துள் "மாமயிலை வண்மறுகில், மலிவிழாவீதி மடநல்லார் மாமயிலை" என்றும், சோலையழகைக் "கார்தருசோலைக் கபாலீச்சரம்," "கருஞ்சோலை சூழ்ந்த கபாலீச்சரம்," "கானமர் சோலைக் கபாலீச்சரம்" என்றும் கூறியிருத்தல் காண்க. திருமங்கை யாழ்வாரும் "தேனமர் சோலை மாட மாமயிலை" என்றார்.

இனி, அப்பர் சுவாமிகள் திருமயிலாப்பூரில் பாடிய தேவாரம் யாதென்பதை ஆராய்வாம். செல்லரித்தவை போக இப்போதுள்ள பதிகங்களுள் திருமயிலாப்பூருக்கு அப்பர் தேவாரத்தில் பதிகம் குறிக்கப்படவில்லை. ஆறாந் திருமுறையில் 'திருக்கழுக்குன்றம்' என்ற தலைப்பின்கீழ் "மூவிலை வேல் கையானை" என்ற பாசுரமும் "பல்லோடு தலைசடைமேல்" என்ற பாசுரமும் உள்ளன. ஏனைய பாசுரங்கள் கிடைக்காமையால் "பல்லோடு" என்ற பாசுரத்தின் எண் உ-ங-ச-ரு-கூ-எ-அ-கூ-க0 என்று அச்சுப் பிரதிகளிலெல்லாம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்குறிப்பி லிருந்து

"பல்லோடு" என்ற பாசுரத்தின் எண் இன்னதென்று கூடத் திட்டமாகக் கூற இயலாது. இதற்கும் "மூவிலே வேல்" என்ற பாசுரத்துக்கும் இடையே பாசுரம் உண்டா இல்லையா, உண்டாயின் எத்தனை உண்டு என்ற கேள்விகட் கெல்லாம் பதில் கூற இயலாத நிலைமையில் இப்பதிகம் நிற்கிறது. இராவணன் குறிப்புப் பெரும்பாலும் அப்பர் பதிகங்களின் கடைசிப் பாட்டுக்களி லிருக்கும். அக்குறிப்புப் "பல்லோடு" என்ற பாசுரத்தில் இன்மையால் அது கடைசிப் பாட்டல்லவென்று ஊகிக்க இடமுண்டு. இவ்விரண்டு பாசுரங்கள் மட்டும் கிடைத்துள்ள இப்பதிகத்துக்கு முதற் பாட்டில் வரும் "காவலனைக் கழுக்குன்ற மமர்ந்தான் தன்னை" என்ற கழுக்குன்றக் குறிப்பைக் கொண்டே இப்பதிகத்துக்குத் 'திருக்கழுக்குன்றம்' என்ற தலக் குறிப்பு ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது. இதன் பின்னர் வரும் பதிகங்களெல்லாம் தனிப் பதிகங்களே. கடைசி பதிகம் மட்டும் புகலூர் பதிகம். "மூவிலே வேல்" என்ற இப்பதிகத்தில் உள்ள பாடல்கள் இரண்டே. ஒன்று "மூவிலே வேல்" என்பது; மற்றொன்று "பல்லோடு தலை சடைமேல்" என்பது. இவற்றுள் முற் கூறியதில் மட்டும் கழுக்குன்றம் என்ற குறிப்புளது. "பல்லோடு" என்ற பாசுரத்தில் எத்தலமும் கூறப்படவில்லை.

திருக்கற்குடித்தாண்டகப் பதிகத்தில் ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் இறுதியிலும் "கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டேன் நானே" என்ற மகுடம் வருகின்றது. திருக்கற்குடியில் சுவாமி பெயர் கற்பக நாதர். திருக்கஞ்சனூர்த் தாண்டகப் பதிகத்தில் ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் இறுதியிலும் "கஞ்சனூராண்ட கோவைக் கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டுய்ந்தேனே" என்ற மகுடம் வருகின்றது. கஞ்சனூரில் தேவியார் பெயர் கற்பக நாயகி. இவ்விரண்டு பதிகங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு

ஆராய்ந்தால் சுவாமி பெயர், தேவியார் பெயர் கற்பகம் என்றுள்ள விடத்துக் கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் காணும் குறிப்பு சுவாமிகள் பதிகத்தில் மகுடமாக விளங்குகின்றது. திருப்பூவணூர் என்ற தலத்தில் தேவியார் பெயர் கற்பகவல்லியாயினும் அவ்வூர்ப் பதிகம் ஐந்தாம் திருமுறையில் குறுந்தொகையா யிருத்தலானும், அத்திருமுறையில் இம்மகுடம் யாண்டும் கூறப்படாமையானும் அப்பதிகத்தில் இம்மகுடம் வந்திலது. திருவலஞ்சுழி என்ற தலத்துச் சுவாமி பெயர் கற்பகநாதேஸ்வரர். திருவலஞ்சுழிக்கும் திருக்கொட்டையூர்க் கோடீச்சரத்துக்கும் சேர்ந்து ஒரு பதிகம் ஆறாந்திருமுறையிலுள்ளது. இதில் இம்மகுடமில்லை. திருவலஞ்சுழிக்கு மட்டும் ஒரே பாசுரமுள்ள பதிகம் ஒன்று ஆறாந்திருமுறையிலுண்டு. அதில் நின்றியூரும் நெடுங்களமும் கூறப்படுகின்றன. அதிலும் இம்மகுடமில்லை. மேற்கூறிய தலங்களும் திருமயிலையும் தவிர (திருமயிலாப்பூரில் சுவாமி பெயர் கபாலீசுவரர், தேவியார்பெயர் கற்பகவல்லி) வேறு அப்பர் சுவாமிகள் பாடிய தலங்கள் எவற்றிலும் சுவாமி பெயராவது தேவியார் பெயராவது கற்பகம் என்றில்லை. திருக்கழுக்குன்றத்திலும் சுவாமி பெயராவது தேவியார் பெயராவது 'கற்பகம்' என்பதல்ல.

ஒரு தலத்துப் பதிகத்தில் பிற தலங்களைக் கூறுவது சுவாமிகள் வழக்கம் என்பதற்கு எண்ணிறந்த சான்றுகள் உள்ளன. கடைசியாக எழுந்த "எண்ணுகேன்" என்ற திருப்புகலூர்த் திருத்தாண்டகத்தில் வெண்காடு, மீயச்சூர், திருவாரூர், மாகாளம், வலஞ்சுழி, மறைக்காடு, கானப்பேர், கழுக்குன்றம் ஆகிய எட்டுதலங்கள் கூறப்படுகின்றன. இவ்வாறே வேறுபல தாண்டகங்களிலும் உள்ளன. தலம் குறிக்கப்படாத தனிப்பதிகங்களிலும் பலதலக் குறிப்புகள் வந்துள்ளன. திருவங்கமாலையில் கோகர்ணமும் குற்றாலமும்

கூறப்படுகின்றன. "ஆமயந்தீர்த் தடியேனை" என்ற தனித் திருத்தாண்டகத்தில் திருவதிகை, தில்லை, குடமூக்கு, இடைமருது முதலிய தலங்கள் கூறப்படுகின்றன. எனவே, ஒரு பாசுரத்தில் ஒரு தலம் கூறப்படுவதிலிருந்து பதிகத்துக்குத் தலம் குறித்தல் ஒழுங்காகாது.

"பல்லோடுதலை சடைமேல்" என்ற பாசுரத்தின் இறுதியடியாகிய "கல்லாடை புனைந்தருளும் காபாலியைக் கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டேன் நானே" என்ற மகுடம் கஞ்சனூர்ப் பதிகத்துள்ள "கஞ்சனூராண்ட கோவைக் கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டுய்ந்தேனே" என்ற மகுடத்தோடு ஒப்பிடற்பாலது. அவ்வாறு ஒப்பிட்டுக்கொள்ளின் அப்பனையும் அம்மையையும் கூறும் அழகு இம்மகுடத்துளதாகும். திருவொற்றியூரில் சுவாமிகள் "வடிவுடைய மங்கையும் தாமும் எல்லாம் வருவாரை எதிர் கண்டோம் மயிலாப்புள்ளே" என்று கூறியதன் உண்மையும் துலங்கும். திருமயிலையிலுள்ள கபாலியையும் கற்பகத்தையும் கண்ணாரக் கண்டு இப்பாசுரம் ஓதப்பெற்றது எனக்கூறுவதில் இழுக்கென்னை?

அப்பர் சுவாமிகள் காலத்தில் கபாலீச்சரம் கடற்கரையோரத்திலிருந்தது. கடல் ஊருக்குள் பெருகி வரவே, மூந்நூறுண்டுகட்கு முன் அக்கோயிலிலிருந்த மூர்த்திகளை எடுத்து இப்போதுள்ள இடத்தில் பிரதிஷ்டைசெய்து கடற்கரையில் கோயில் இருந்தபடியாகவே புதுவதாகக் கோயிலெடுத்தார்கள். சுவாமி சந்நிதி மேற்கு முகமாகவும் தேவியார் சந்நிதி சுவாமி சந்நிதிக்கெதிரே தெற்கு முகமாகவும் உள்ளன. சுவாமி சந்நிதியில் மகாமண்டபத்தில் வடக்கு முகமாக நின்று தரிசித்தால் இற்றைக்கும் 'கபாலியைக்கற்பத்தைக் கண்ணாரக்' காணலாம். இவ்வாறு இரண்டு சந்நிதிகட்கும் இடைநின்று ஒரே காலத்தில் கபாலியையும் கற்பகத்

தையும் கண்ணாக் கண்டதையே அப்பர் சுவாமிகள் திருவொற்றியூர்ப் பதிகத்தில் "வடிவுடைய மங்கையும் தாமும்எல்லாம் வருவாரை எதிர்கண்டோம் மயிலாப்புள்ளே" எனக் கூறுகின்றாரெனத் தோன்றுகிறது. ஈண்டு 'எதிர்கண் டோம்' என்பது நோக்கத்தக்கது. பல ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்தால் "மூவிலைவேல் கையானை, பல்லோடு தலை சடைமேல்" என்ற இருபாசுரங்களடங்கிய பதிகத்தின் தலக்குறிப்பு முதலிய விவரங்கள்தெளிவுபடக்கூடும். ஏட்டுப் பிரதிகளையுடைய பெரியார்கள் ஏடுகளை ஒப்புநோக்கி மேற் கூறிய பொருள்களை ஆராய்ந்து தங்கள் முடிபுகளைத் தெரி விக்க வேண்டுகிறோம். மேற்கூறியவைகளை ஆராய்ச்சிக்குரிய ஐயப்பொருள்களாகக் கொள்ளவேண்டுமே தவிர ஆராய்ச்சி யிற் கண்ட முடிபுகளாகக் கொள்ளுதல் கூடாது.

சித்தாந்த முத்தி யாருக்கு?

[ச. பொன்னுஸ்வாமிக் குருக்கள்]

சைவ சித்தாந்த நெறியை உள்ளவாறு அனுட்டித்து ஒழுகுதற்கு ஏற்றதவமுடையராய்ச் சைவ மரபிற் பிறந் துள்ள உத்தமர் இந்நெறியே பற்றி யொழுகற்பாலர். முத்தி யடைதற்குச் சாதனமான வழி ஞானம். அந்த ஞானம் குரு வின் உபதேசத்தால் வரவேண்டும். குருவுபதேசம் பக்கு வர்க்கே யுண்டு. பக்குவமாவது இருவினை யொப்புஞ் சத்தி நிபாதமு மெய்திய சமயம். அநேக பிறவிகளில் செய்த சிவ புண்ணிய முதிர்ச்சியினாலே இருவினை யொப்புண்டாம். "மூர்த்திதலந்தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங்கினர்க்கு, வார்த் தை சொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே" யென் றார் தாயுமானவர்.

"சித்தாந்தத்தே சிவன் தன் திருக்கடைக்கண் சேர்த்திச் செனனமொன்றிலே சீவன் முத்தராக, வைத்தாண்டு மலங் கழுவி ஞானவாரி மடுத்து ஆநந்தம் பொழிந்து வரும் பிறப்பை யறுத்து, முத்தாந்தப் பாதமலர்க் கீழ் வைப்பனென்று மொழிந்திடவு முலகரெல்லா மூர்க்கராகிப், பித்தாந்தப் பெரும் பிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவப் பெருங்குழியில் வீழ்ந் திடுவரிது வென்ன பிராந்தி" எனச் சிவஞானசித்தி சொல்கின்றது. திருவாசகத்தைப்போல இங்குஞ் சித்தாந்த முத்தி நெறியறியாத உலகர் "மூர்க்க" ரென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்.

"முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணஞ்
சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அத்தனெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே."

முத்திநெறி இதுவேயாமென்று பல சமயங்களுந் தத்தங் கொள்கைகளைச் சொல்லுவவாயினும் அவை உள்ளவாறு முத்திநெறியை யறிந்து சொல்லுவனவல்ல. அந்தச் சமயங்கள் பந்தத்துக் கிடமாகிய நிலைகளையே 'முத்தி'யென்றும், அவற்றை அடைவிக்கும் நெறிகளையே 'முத்திநெறி' யென்றும் சாதித்துப் போதிக்கின்றன. அவையெல்லாம் முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கர்களது நெறிகளாம்.

மல நீக்கமும் சிவப்பேறுமாகிய இந்த இரண்டுமே பயனுமென்பது தோன்றவே, "சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட" என்றார் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளும். ஆதலால் இந்நிலையின் மிக்கதொரு முத்திநிலை வேறில்லை. இதுவே முடிவாகிய உண்மை முத்தியாம். இந்த நிலையை அடைதற்கேற்ற மெய்ந்நெறி சிவஞான நெறியேயாம். அந்த நெறி சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களிலேயே கிடக்கின்றது.

ஆதலால், அறிவுந்தவமுமுடைய அன்பர்கள் சைவசித்தாந்த ஞானநூல்களை முறைப்படி குருமுகமாகக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டைகூடி முத்திபெற முயல்வது கடனும். சைவமரபிற் பிறந்தும் வாளாவொழிதல் அறிவன்று. முத்தி நெறியறிந்து அந்நெறி யொழுகுதலே விவேகமாம்.

ஓர் ஐயம்

[கோவைக் கிழார்]

திருத்தொண்டர் புராணம், கணநாத நாயனர் புராணத்தில் 3-ம் திருப்பாடலில், "எல்லையில் விளக்கெரிப்பவர் திருமுறை எழுதுவோர் வாசிப்போர்" என்று திருப்பணியாளர்களின் பெயர்கள் குறிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. ஆகவே கணநாதர் காலத்தில் திருமுறை எழுதுவதும் வாசிப்பதும் வழக்கமாக இருந்ததெனலாம். கணநாதர் திருஞான சம்பந்தரை வழிபட்டவர் என 5-வது திருப்பாடலில் காண்கிறோம். ஆகவே அக்காலத்தில் எழுதி வாசிக்கப் பெற்ற திருமுறை யாது? பிற் காலத்தில் நம்பியாண்டார் நம்பியால் தொகுக்கப் பட்ட திருமுறையாக இராதல்லவா? 'திருமுறை' என்ற பெயர் நம்பிகள் காலத்திற்கு முந்தியே வழக்கத்தில் இருந்ததா?

திருநீற்றின் சிறப்பு

[S. A. அமிர்தகடேஸ்வரபிள்ளை, வேளாங்கண்ணி]

(மலர் எ. இதழ் அ . உசஅ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

திருநீறு ஆன்மாக்களின் சகச மலத்தையே நீக்கும் இயல்புடையமையின் சரீரசம்பந்த நோய் முதலியன நீக்கல் அருமையாகுமோ? எங்ஙனம் எனின்:—சைவந்தழைத் தோங்கத் திருமுனைப்பாடி நாட்டில் திருவாமூரின்கண் திருவவதாரங் கொண்ட மருணீக்கியார் என்னும் திருநாவுக்கரசர் தாம் சமண மதத்தில் தொண்டு செய்தமையான் சூலை என்னும் ஒரு பெரும் நோய் இன்னவரைப் பற்றுநிற்க அவ்வியாதி அனந்தம் சமண மந்திராதிகளால் ஒட்டப்பட முயன்றும் எட்டுணையேனும் விட்டிலது கண்டு, மிடியுண்டு தமது தமக்கை திலதவதியார் திருவீரட்டானேசுரரிடம் அன்புரிமை பூண்டதறிந்து அவண் போதலும் திலதவதியார் 'நோயென்னும் பேயோட்டுவது தாயன்ன திருநீறே!' என்றோர்ந்தவராதலின் தருமசேனருக்குப் பெருமை மிகும் திருநீற்றை யள்ளி யீந்தருள அன்னவர் சூலை நோய் சூழா நோயாகலும், திருவெண்ணீற்றால் ஞானமெய்தி ஞாலம் போற்றும் நம்பனைப் பாமாலையால் புனைந்தனர். எனவே,

> "ஸ்ரீகரம் பவுத்ரஞ்ச ரோக சோகநி வாரணம்
> லோகே வசீகரம் புண்யம், பஸ்மம்
> திரிலோக சாதனம்."

எனக் கூறலானும்,

> " எண்டிசைகள் கீழுலக மேலுலக மெங்கு
> மண்டு மறையன்றி வழங்குமவ் வேத

முண்டதிரு நீறஃதுயிர்க் குறுமுத்தி
விண்டகமாதி தரும் வேறவை பொய்யென்னும்."

என வழங்கலானும்: அஃதாவது எட்டுத் திக்குகளும் மேலேழும் கீழேழுமாகிய பதினான்கு உலகங்களும் மற்றப் புவனங்களுமாகிய எவற்றினும் பரப்பிரமாணமாய் மிளிர்வன மறைகளே யன்றி மற்றையவன்று. அவ்வேதங்களினும் விபூதி யனுதியாயுள்ளது. உயிர்க்குறுதியாம் முத்திப்பேற்றையும் திருமாலுலகமாதிய பதவிகளேயும் அளிக்கும் அளியுடைத் தாயது. விபூதி ஒன்றே மூவுலக சாதனமாம் எனக் கூறத் தக்கது. மகாப்புனிதந் தங்கும் திருநீற்றைச் சற்றும் மதியாது எவ்வளவு தானம் தவஞ் செய்யினும் அவை சித்தியாகாவென்பது சத்தியம்.

வைஷ்ணவக் கொள்கையுள்ள ஸ்ரீ வில்லிப்புத்தூராழ்வாரும் அருச்சுனன் சிவசின்னங்கள் பூண்டே தவஞ் செய்தனன் என்பதை விளக்க.

" ஆசினன் மறைப்படியு மெண்ணில் கோடியாக மத்தின்
படியு மெழுத்தைந்தங் கூறிப்
பூசினன் வடிவமெல் லாம்விபூதி யால்அப் பூதிதனைப்
புரிந்தசடைப் புறத்தே சேர்த்தான்
றேசி லானப்பொருப் பின்சிகர மேவுஞ்சிவ
னிவனே போலு மெனத்தேவ ரெல்லாம்
பேசினர் வரிசிலைக்கை விசயன் பூண்ட
பெருந்தவத் தினிலைசி லர்க்குப்பேச லாமோ."

என்பதாலு முணரலாகும். எனவே, சாதனங்களுள்ளே இம்மை, மறுமை, வீடென்னும் மூன்றையும் எளிதிலளிக்கும் முற்படுசாதனமாயுள்ளது திருநீறேயன்றோ! ஐசுவரியமாகிய நம் வெண்பூதியினுலே திருத்தமாகிய திரிபுண்டரந்தரிக்காது வேறொன்றைத் தரித்துப் பேரின்பமுத்திதனை விழையுமொருவன் தான் நித்ததேகம் பெறவேண்டி அமிர்தசஞ்

சீவியினை யருந்தாது ஆலத்தை அயின்றதை யொக்கும் எனப் பொருளடங்கிய

“சீராம் வெண்ணீற்றுத் திரிபுண்ட ரம்விடுத்தே
போரான முத்திபெற விரும்பல்—ஆரமிர்த
சஞ்சீவி யைவிடுத்தே சாகாதிருப் பதற்கு
நஞ்சேயுட் கொண்டது போனுடு.”

எனவரும் நீதி வெண்பாவானு முணரலாகும்.

இன்னும் விறகினல் ஆகமப்படி விளைவித்த திருவெண்ணீறும் சிவாலய மடைப்பள்ளிகளில் விளையும் திருநீறும் அன்னிய சாதியோர்கட்கு மாகும். ஸ்ரீ சிவபெருமானின் அருணத் திருமேனியிற் பூத்திருப்பது அனுதியான விபூதி. பின்னர் தேவர்கள் முதலாய சராசரங்களனைத்தும் தகித்துத் திருமேனியிற் றரித்தருளியது ஆதிவிபூதி. நாம் இப்போதும் கண்கூடாகப் பார்க்கும் நெருப்பின்கண் நீறுபூத்திருத்தல் சிவபெருமானையே குறிக்கும்.

(தொடரும்)

இயற்கை அன்னையின் இன்மதி கொளுத்து

[அ. மு. பரமசிவாநந்தம்]

நிலைமண்டல ஆசிரியப்பா

பாலா றென்னும் பாக்கிய நதியில்
சாலவே மாலைத் தனிஅமர்ந் திருந்தேன்
ஆங்கே
இயற்கை அன்னையின் இன்மதி கொளுத்து
எனக்குவந் தடுத்தது என்னென இசைப்பேன்

செங்கதி ரண்ணல் தன்கதி ரடக்கி
எங்கும் இருள எழுகடல் அடைந்தான்
அக்கா லத்தின் அந்திப் பொழுது
மிக்கவே இன்பம் விளைத்தெனக் கீந்தது
மானிட வாழ்க்கை மாயமென் பதனைக்
காணவே அறியக் கண்ணிமைப் பொழுதில்
மேலைப் பக்கம் மின்னலும் இடியும்
சாலவே கொண்டு சாய்ந்தன முகில்கள்
உலகம் உண்ணும் ஓர்தனி ஊழி
கலகம் விளைக்கக் கருகிடல் போன்று
அச்சமும் பயமும் ஒருங்கே அளித்து
உச்சியை ஒட்டி ஒங்கி வளர்ந்தது
கிழ்த்திசைத் தன்மையை கிளர்த்தலும் நன்று
சாந்தங் கொண்ட தவசிதான் எனவே
எந்தோர் மருவும் இல்லா தமைந்தது.
இத்தகை இயற்கை என்னுடை மனக்கு
நற்பய னளிக்கும் நன்மதி ஈந்தது
மேலைப் பக்கல் நோக்குவோ மாயின்
கொலைமுதல் தீத்தொழில் கொண்டோன் மனது
கவலையி னாலும் கபடத் தாலும்
அலைவது போன்று அமைந்தது மேகம்
இருளுடை மனம்போல் இருண்டது ஆங்கண்
அவனுடை மனது அழிந்து முடங்கல்போல்
பலமுடை யிடியும் பயனளித் ததுவே
குணபால்,
தீமை யென்பதைச் சிறிதும் அறியா
தூய்மை யுள்ளம் துலங்கி நின்றது
காண்போர் யாரும் காமுறு வண்ணம்

தீஞ்சுவை ஈந்த திறமென் னிசைப்பேம்!
எனினும்,
கண்ணிமைப் பொழுதே கருங்கொண் டலுமே
நண்ணியெம் மருங்கிலும் நாட்டமுற் றமைந்தது
தூய்மை மறந்தது துன்பம் தொடர்ந்தது
செய்மையை விட்டுச் சிறியனில் சென்றனன்
இத்தகை யியற்கை இவ்வுல கியல்பைத்
தெற்றென விளக்குந் தேற்றம் என்னே!
நல்லவர் தீயவர் நானில மதனில்
மல்கியே இருவரும் மருங்குறை கின்றனர்
தீயவர் மனமோ தீமை பறப்பது
நல்லவர் மனமோ நன்மை பயப்பது
கீழ்த்திசை விரும்பல்போல் கேள்வியோர் உதவியை
வாழ்த்தியே நாடுதல் வளமுறற் கழகு
மற்றும்,
தீயவர் சேர்ந்தால் திறத்தகு நலத்தோர்
மாயம தாகி மாணழி படுவர்
ஆதலால் நாமும் ஆணவ முள்ள
தீயவர் கண்ணில் தென்படா தோடி
இயற்கையை ஈந்த இறைவன தடிகளை
மயக்கம தறுக்க வழுத்திடல் புரிவோம்.

புகலிவேந்தர் புனிதமொழி

[ஈ. த. இராஜேசுவரி அம்மாள், எம். ஏ., எல். டி.]

(மலர் ௭. இதழ் ௧௦. ௩௨௦-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இனி யுக்தி முறையில் திருஞான சம்பந்தர் மொழி புனிதமாவென்று ஆராய்வோம். எப்பாடையிலும் பெரும்பாலும் இயலில் ஏற்றம் பெற்ற நூல் இசையில் ஏற்றம் பெறுவதில்லை. அவ்வாறே இசையில் பெற்றது இயலில் பெறுவதில்லை. நமது பாஷையிலும் சமய குரவர்களுக்குப் பின்னர் இசை, இயல், நாடகம் வெவ்வேறாகப் பிரிந்தன. இந்நூற்றுண்டுஇயற்றமிழில் இசைஇருப்பது ஏகதேசம். அவ்வாறே தமிழில் இசையும் இலக்கிய ஒளிபெறுவதில்லை. நாடகமேடைகளில் நடிக்கும் தற்கால நாடகங்களைப் பற்றி நாம் சொல்ல வேண்டியதே யில்லை. தமிழ் பாஷையின் பாவமே வடிவாய் அவைகள் திகழ்கின்றன. சம்பந்தர் பாடலோ தமிழ் இயலில் உருக்கிவிட்ட செம்பொன் போலும், கற்கண்டு திரண்ட வாசனைப் பாகுபோலும் நிதானித்து நோக்குமளவில் அளவற்ற இன்பம் தருகின்றது. அவ்வாறு தருவதற்குக் காரணம் யாதென்று ஆராய்வோமாயின் சீகாழி வேந்தர் "சொல்லும்" அவற்றின் "ஒழுங்கு"மேயாம். (The Words and their methods of expression) அவர் சொற்கள்யாவும் குடமுனிக்கையில் அடங்கும் கடல்போல் ஒளிக்கும். சம்பந்தர் செய்யுளின் மேன்மை (i) அச்சொற்றொடர்களைப் பின்னும் சுருக்க முடியாத தன்மை யாகும் (ii) அச்சொற்றொடர்களும் ஆற்றொழுக்கு போல் ஒடுவன கொண்டு கூட்டி பொருள் செய்ய வேண்டும் கஷ்டம் கற்போருக்கு அங்கு நேர்வதில்லை (iii) வடமொழிச் சொற்கள் ஒன்றும் இல்லையென்பதே அவர் உறுதிமொழி. சம்பந்தர் வடமொழியிலும்,

தமிழ் மொழியிலும் மிக்க வல்லவராதலால் "ஞானசம்பந்தன தமிழ் வல்லவர் அடிபேணுதல் தவமே" யென்று விளக்கும் திருவண்ணாமலைப் பாசுரத்தால் வடசொற்களும் திசைச் சொற்களும் கலப்பில்லாத தமிழ் என்றே நாம்கொள்ளல் வேண்டும். ஆயினும் வடமொழியிலுள்ள சிலசொற்களை "தற்பவம்," "தற்சமம்," என்னும் முறையில் கொள்ளப் பட்டதென சில புலவர் கூறுவார். ஆயினும் சம்பந்தர் பொய்ம்மொழி புகலாத பரிசுத்தராதலாலும் அவர் கருத்து அக்காலத்தில் வழங்கிய தமிழ் மொழியிலேயே கூறவேண்டு மென்னும் திரு உள்ளம் அவருக்கிருந்தாலும் வடசொற்களை யும் திசைச் சொற்களையும், அவர் கண்டறிந்து நீக்கத் தக்க கல்வி ஞானம் பெற்றவராதலாலும், அவர் தமிழ் சுத்த தமிழ் என்பதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை. அவ்வாறு (iv) சுத்தச் சேந்தமிழ்ச் சோற்களால் பாடிய பதிகங்கள் இசையில் தமிழ்ப் பண்களின் நட்பங்களை வெளியாக்கும் வன்மை பெற்றிருக்கின்றன.

" வீழிம் மிழலைம் மேவிய விகிர்தன்றனை விரைசேர்
காழிந்நகர் கலைஞான சம்பந்தன் தமிழ் பத்தும்
யாழின் இசைவல்லார் சொலக் கேட்டாரவ ரெல்லாம்
ஊழின் மலிவினை போயிட வுயர்வா னடைவாரே "

என யாழில் பாடக்கூடிய யாவும் இவர் பதிகத்தில் கேட்டு அநுபவிக்கலாம். (v) தமிழ்மொழிச் சுத்தம் மாத்திர மன்று அம்மொழியைத் தேர்ந்தெடுத்த கலையே சம்பந்தர் பதிகத்தில் விளங்கும் ஒருவகையொளியாம். சம்பந்தர் பதிகம் முற்றும், சிலேடையாகப் பாடிய சித்திரக் கவிகள் நீங்கலாக, மற்றைய பதிகங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் (vi) ஒரு மொழி ஒருபொருளையே தரும்படிப் பாடியிருக்கின்றார். ஏனெனில் பிற்காலத்தில் வருபவர் பொருள் இதுவோ அதுவோ யென்று மயங்கலாகாதென் பதே அவர் திருவுள்ளம். ஆகையால் அக்காலத்தில் வழங்

கிய சொழி இயற்சொற்களே, சம்பந்தர் திருமுறைகளில் முற்றும் இருப்பனவென்று கூறினும் அமையும். ஆயினும் இக்காலத்தில் நாம் அவர் திருமுறைகளைப் படிப்போமாயின் நமக்கு ஒருமொழி பல பொருள்களைக் கொடுக்கின்றது. இவற்றுள் எந்த பொருள் ஆளுடையபிள்ளையார் எண்ணிய பொருளென்று தீர்மானிக்க சில பரீட்சைகள் உள.

பிள்ளையார் எண்ணிய பொருளுக்கும் வேறு பொருளுக்கும் பேதம் எவ்வாறு உண்டாகுமெனின் அவர் கருதிய பொருள் உரைத்தாலன்றி செய்யுளினுள்ள விஷயங்களுக்கு தருக்க ஒழுங்கு பொருந்தாது, செய்யுள் முற்றும் அவையவ ஒழுங்கு (Unity of Thought-artistic whole) கெட்டு வெற்றுரைச் சொற்களாய் முற்றும் திகழும். அவர் கருதாத பொருளை நுழைப் போமாயின் முதலடி விஷயத்திற்கும் இரண்டாவதடி விஷயத்திற்கும் சம்பந்தம் ஏற்படாது. அப்படி ஏற்பட்டாலும் நயமிராது. நயமிருந்தாலும் தருக்க ஒழுங்கு அமையாது. தருக்க ஒழுங்கு பெற்றாலும் இனிமை தராது. ஆதலால் சொற்றொடர்ச் சம்பந்தம், நயம், தருக்க ஒழுங்கு, இனிமை, கலையின் செம்மை இவற்றில் எதையாகிலும் நாம் கொடுக்கும் பொருள் கெடுக்குமாயின் அதை நாம் சம்பந்தர் கருதிய பொருள் அன்றென்று நீக்க வேண்டும்.

சம்பந்தர் படிய பதிகங்கள் யாவும் (vii) ஆசுகவி (Offhand Inspired Poetry) என்பது திண்ணம். முன்னுல் கருதிவந்து பாடவேண்டுமென்று பாடிய பாடல்களல்ல. பரமன் கோயில் முன் நின்றதும் அவர் திருஉள்ளமானது அக்கோயிலையும் அதைச்சுற்றியுள்ள பொருள்களையும் புகைப்படம் எடுத்தாற்போல் ஓர் ஓவியம் அவர் மனதில் திரள்வதை வெளியிடுவார். அவ்வோவியத்திற்கு உதாரணம் தற்கால நாடக மேடைகளில் ஓவியம் நடிப்பதுபோலும்

பேசுவதுபோலும் (Talkies) முறைமுறையே அத்தோற் றத்தின் பாகங்கள் ஒன்றின்பின் ஒன்று ஒழுங்காய் வருவது காணலாம். ஆயினும் அவ்வோவியம் காணவேண்டியவற் றையே காட்டும். காட்டுவதும் அற்புத நூதன ஒளிகள் வெளிவிடும் பண்டங்கள்போல் தாக்கும் பொருளையெல்லாம் செம்பை வேதித்துப் பொன்னுக்குவதுபோலும், கன்மனதை நன்மனமாகவும்கரையவைக்கும். இவர் பதிகங்களின் அமைப்பு என் தந்தையார் சித்தாந்தத்தில் வெளியிட்டுவரும் "திரு ஞானசம்பந்தர் பதிக அமைப்பு" என்னும் ஆராய்ச்சிக் கட் டுரைகளில் காணலாம். அவர் கூறுவதை நான் மறுபடியும் கூறுவது வெற்றுரையாகும் ஆகையால் அவற்றை நான் இங்கு கூறப்போவதில்லை.

திருஞானசம்பந்தர் பதிகத்தில் (viii) ஒரு சொல்லும் வெற்றுரையன்று. (Unnecessary tackling of words) அவர் செய்யுட்களுக்கு யாரேனும் உரைகூறும்போதுஅதி லுள்ள சொற்றொடர்கள் வெற்றெனத் தொடுத்தல் போல் உரை செப்புவராயின் அது அகராதிக்குப் பொருந்தி யிருப்பினும் பிள்ளையார் திருவுளம் அன்றுஎன திண்ணமாய் எண்ணுவீராக. பத்தழகு ஒரு நூலுக்கு அவசிய மிருக்க வேண்டுமென்று கூறிய பவணந்தி நன்னூலிலும் கூறியது கூறல் முதலியன நேர்கின்றன. சம்பந்தரில் ஒரு விஷயத் தையே பல தடவைகளில் செப்ப நேரினும் ஒரு மனிதனுக் கும் மற்றொரு மனிதனுக்கும் இடையிலுள்ள பேதம்போல் ஒற்றுமையில் வேற்றுமை காணப்படும். அதாவது ஒரு பதி கத்தில் மாத்திரமன்று. ஒரு ஸ்தலத்தில் பாடிய விஷயத் தையே மற்றொரு ஸ்தலத்தில் சம்பந்தர் பாடுவதுமாம். திரு ஞானசம்பந்தர் பதிகங்களை நாம் ஆராய்ந்து நோக்குங் கால், அவை ஒவ்வொரு உயிருள்ள வடிவமாகக் (Living Organisms) காணப்படும். ஆதலால் பதிகத்துக்கேற்ற

குணம் வேற்றுமைப்படுவதைத் திருக்கடைக்காப்பினின்று நாம் உணரலாம்.

இனி திருஞானசம்பந்தர் பதிகத்தில் அவர் புனித மொழி பிரத்தியட்ச அனுபவத்தில் எப்பலனைக் கொடுக்கிற தென்று ஆராய்வோம். முற்காலத்தில் பாண்டியன் வெப்பு நோயும், அடியார்கள் விஷஜுரமும் தீர்த்ததுபோல் இக் காலத்திலும் பலருக்குச் சில பதிகங்களால் தீராநோய்கள் தீர்ந்தனவென்று பல திக்குகளினின்றும் ஒவ்வொரு காலத்தில் அற்புதங்களைக் கேட்கின்றோம். நம்பிக்கையற்ற இக் காலத்தில் அவற்றைக் கட்டுக்கதை யென்பார்கள். ஆயினும் நல்லிசையால் நோய்கள் தீர்க்கக்கூடுமென்பது வைத்திய சாஸ்திரிகள் ஆமோதிக்கும் விஷயமாம். ஒரு இசைக்கருவியைத் தொட்டதும் தொடாததுமாய் ஒரு பெரிய தட்டில் பட்டு போன்ற கோதுமை அல்லது வேறு தானியமாவை வைத்து அவ்விசைக் கருவியை வாசிப்போமாயின் இராகத்திற்குத் தக்கவாறு உருவங்கள் உண்டாகின்றன. இதன்றியும் ஓசையினின்று உண்டாக்கப்பட்ட உருவத்தைக் கொண்டு மீண்டும் அவ்வோசையை எழுப்பக்கூடும் என்பது இசைசேகரக்கருவி (Gramaphone) இக்காலத்தில் நிரூபிக்கின்றது. நல்லிசையானது, நமது மூளை, நரம்பு முதலிய தத்துவத்தில் ஊடுருவிச் சென்று அங்கு அவற்றை அசைவித்து தேக ஆரோக்கியம் விளைவிப்பது யாவரும் அறிந்த விஷயமே. அப்பர் மாசில் வீணையின் இன்பத்தை மாலை மதியம், வீசுதென்றல், மூசுவண்டறைப் பொய்கைக்கும், சிவபெருமான் திருவடி நிழலுக்கும் ஒப்பிடுகின்றார். ஆதலால் இன்னிசையானது மருந்துபோல் தேகத்திற் சென்று நோய்களிற் சிலவற்றையேனும் குணம் செய்யுமென்பது யாவரும் ஆமோதிக்கக் கூடியதே.

திருஞானசம்பந்தர் இசையானது செவிக்கு மிகவும் இனிய இசை என்பதை புறச்சமயத்தாரும் அங்கீகரிக்கின்றனர். ஆகையால் நாம் வேலைசெய்து அலுத்து இளைப்பாறும் சமயத்தில் இவ்விசை யாரேனும் பாடினால் நமக்குச் சற்றுக் களை தெளிதல் போலும் உற்சாகம் தரும் உணவு போலும் நாம்அதை அனுபவிக்கின்றோம். ஆனால் இது போன்ற இசைகள் வேறு நூல்களில் இல்லையாயெனின் உலகத்தி லுள்ள எவ்வகை இசைத்தத்துவத்திற்கும் இடங்கொடுப்பதாயும் அவற்றிற்கும் அறியக்கூடா தத்துவங்களும் (யாழ் மூரிபோல்) அமைந்தது புகலிவேந்தர் இன்னிசையாம்.

ஆகையால் சம்பந்தர் இன்னிசை அநுபவத்தில் மிகவும் சிறந்ததாக காணப்படுகின்றது. அவர் இயற்றமிழும் பல துறைகளில் பயன்படும். இலக்கியத்தில் எந்த துறையை அநுபவிக்க வேண்டுமென்றாலும் அந்த துறையைச் சம்பந்தரில் காணலாம். (Epic, dramatic, lyric, didactic, Elegiac etc.,) இதன்றியும் இலக்கணவகையில் தொல்காப்பிய சூத்திரம் ஒவ்வொன்றிற்கும் சம்பந்தர் தேவாரத்தில் உதாரணம் காட்டலாம். இவை மாத்திரமல்ல, ஆராய்ச்சித் துறையில் (Research work) நமது தேச சரித்திரம், தென்இந்திய ஆறாம் நூற்றாண்டின் பூகோள இலக்கணம், அக்காலத்திய நாகரிகங்கள். முதலியனவற்றை ஆராய்வதற்குத் திருஞான சம்பந்தர் தேவாரம் பயன்படும். இவை யன்றியும் சைவ சமயம் எவ்வாறு அக்காலத்தில் இருந்ததென்றும், அக்காலத்தில் சைவ சமயப் பற்றால், ஜாதி, தொழில், செல்வம், வறுமை, நாடு முதலியவற்றால் உண்டாகும் மனவேற்றுமை நீங்கி ஒருமனதுடன் ஒத்து உழைத்த சைவர் இலக்கணத்தையும் அவர் தேவாரத்தில் காணலாம். சைவ சமயத்தாரிடம் ஒரு வகை வலிய கட்டு ஏற்பட்டிருந்தது. அதை எதற்கு உதாரணமாய்ச்

சொல்லலா மென்றால் மகம்மதிய மதம் ஆரம்பத்தில் எவ்வாறு அம்மதஸ்தரை ஒருவரோடொருவரைப் பிணைத்ததோ அவ்வாறே சைவ சமயம் சைவரைப் பிணைத்திருந்தது. இன்றேல் பல நூற்றாண்டுகளாய் வேர் ஊன்றி யிருந்த பௌத்தமும், சமணமும் அவர் காலத்தில் வேரற்றுப்போக நேராது. இது மாத்திரமன்று, ஸ்ரீமத்சங்கராச்சாரிய சுவாமிகளுக்கும் உற்சாகமும் ஊக்கமும் கொடுத்து வடநாட்டுக்கு அவரைச் செல்ல வைத்தது புகலி வேந்தர் புனிதமொழி யென்றும் ஒருவாறு கூறலாம். சம்பந்தரைச் சங்கராச்சாரியர் செய்த துதியும், அந்தணர்களான மலையாளர்களைத் திருப்பழுவூர் திருப்பதிகத்தில் சம்பந்தர் கொண்டாடிப் பாடியதும் உற்று நோக்கின் திருஞான சம்பந்தர் தென்னாட்டில் செய்த சமயத் தொண்டின் தொடர்ச்சி சங்கராச்சாரியார் வடநாட்டில் செய்த சமயத் தொண்டு அன்றெனச் சொல்லுவதற்கு இடமில்லை.

ஆகையால் புகலி வேந்தர் புனித மொழி ஞானமார்க்கத்தில் அசையாது நிலைநிறுத்தக் கூடிய அத்துவித விளக்கமாயும், அதுவே பக்தி மார்க்கத்தில் உழைப்பினாலும் (Practical Work) திரிகரண சுத்தியாலும் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்து தானென்னும் தன்மையற்று முன்னிலையாகிய இறைவனைத் தன்னிலும் கண்டு களித்தற்கும் வழிகாட்டும். அப்பர் கூறிய

"தன்னிற் றன்னை யறியுந் தலைமகன்
தன்னிற் றன்னை யறியிற் றலைப்படும்
தன்னிற் றன்னை யறியில னாயிடில்
தன்னிற் றன்னையும் சார்தற் கரியனே."

என்பதுவுமது. அதையே நித்தியகர்ம அநுஷ்டானத்தில் கொண்டு வந்து எத்தொழிலிருந்தாலும், இத்தொழிலோடு

பிணைப்பட உலக வாழ்க்கையே இறைவன் தொண்டென அபேதமாய் நின்று ஒழுகி வாழ்நாள் கழிக்கும் வகையையும் புகலி வேந்தர் புனிதமொழி இனியதாய் விளக்கி நம்மைச் சீர்திருத்தி சன்மார்க்கத்தில் ஒழுக வைக்கும். ஆகையால் புகலிவேந்தர் பாசுரங்கள் இம்மையிலும் மறுமையிலும் நமக்கு வேண்டிய சாதனங்கள் எவற்றிற்கும் பயன்படுமென்பது திண்ணம்.

"அருஞா னம்வல்லார் அழுந்தை மறையோர்
பெருஞா னமுடைப் பெருமா னவனைத்
திரு ஞான சம்பந் தன செந்தமிழ்கள்
உருஞான முண்டாம் உணர்ந்தார் தமக்கே"

சைவசமய சாரம்

[ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள்]

1. உலகத்தைப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்கின்ற மூன்று தொழில்களையுஞ் செய்தற்குக் கருத்தா ஒருவர் இருக்கிறார்.

2. அந்தக் கருத்தா சிவபெருமான்.

3. சிவபெருமான் என்றுமுள்ளவர், எங்கும் நிறைந்தவர், என்றுஞ் சுத்தர், எல்லா மறிபவர், எல்லாம் வல்லவர், பெருங் கருணையுடையவர்.

4. சிவபெருமானுக்குத் தேவி அவருடைய சத்தியாகிய திருவருள்.

5. சிவபெருமா னொருவரே விக்கினேசுரர், சுப்பிரமணியர் முதலிய பல மூர்த்திகளாகிநின்று அருள்செய்வர்.

6. ஆன்மாக்கள் சிவபெருமானுக்கு என்றும் அடிமைகள்.

7. சிவபெருமானை மனம் வாக்குக் காயம் என்கின்ற மூன்றினாலும் வழிபடுதல் ஆன்மாக்களுக்குக் கடன்.

8. மனசினாலே செய்யும் வழிபாடுகளாவன :—சிவ பெருமானைத் தியானித்தல், அவருடைய குணங்களைச் சிந்தித்தல் முதலானவைகள்.

9. வாக்கினாலே செய்யும் வழிபாடுகளாவன:—சிவ பெருமானுடைய திருநாமங்களை உச்சரித்தல், அவருடைய பெருமையைப் பேசுதல் அவருடைய சரித்திரங்களைப் படித்தல் முதலானவைகள்.

10. காயத்தினாலே செய்யும் வழிபாடுகளாவன:—சிவ பெருமானுடைய திருமேனியைத் தலையினாலே வணங்குதல், கண்களினாலே தரிசித்தல், கைகளினாலே கும்பிடுதல் பூசித்தல், கால்களினாலே வலம் வருதல் முதலானவைகள்.

11. சிவபெருமானை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடே அசுத்தர்களாகிய ஆன்மாக்களைப் பந்தித்த பாசமாகிய நோய்க்கு மருந்து.

12. வழிபாடாகிய மருத்துக்கு அநுபானமாவது மெய் யன்பு

13. வழிபாடாகிய மருந்துக்குப் பத்தியங்களாவன:—உயிர்களுக்கு இரங்குதல், உண்மை பேசுதல், செய்ந்நன்றியறிதல், தாய்தகப்பன் உபாத்தியாயர் குரு முதலாகிய பெரியோர்களை வணங்குதல், வறியவர்களுக்குக் கொடுத்தல் முதலிய புண்ணியங்கள்.

14. வழிபாடாகிய மருத்துக்கு அபத்தியங்களாவன:—கொலை களவு கள்ளுக்குடித்தல் மாமிசம் புசித்தல் பொய் பேசுதல் வியபிசாரம் சூதாடுதல் முதலிய பாவங்கள்.

15. சிவபெருமான் தமக்கு ஆன்மாக்கள் செய்யும் வழிபாட்டை ஏற்றுநிற்கும் இடங்களாவன சிவலிங்க முதலிய திருமேனியும் மெய்யடியார்களுடைய திருவேடமும்.

16. சிவபெருமான் தம்மை ஆன்மாக்கள் அறிந்து வழி பட்டு உய்யும்பொருட்டு அருளிச்செய்த முதனூல்கள் வேதம் சிவாகமம் என்ற இரண்டுமாம்.

17. சிவபெருமானை வழிபடும் பொருட்டு ஆன்மாக் களுக்குக் கிடைத்த கருவி மனிதசரீரம்.

18. மனித சரீரத்தைப்பெற்ற ஆன்மாக்களுக்குச் சிவ பெருமானை வழிபடும் பொருட்டு யோக்கியதையை வருவிப பது சிவதீட்சை.

19. சிவதீட்சை பெற்றுக்கொண்டு வேத சிவாகமப் படியே சிவபெருமானை வழிபடுகிற சமயம் சைவ சமயம்.

20. சைவசமயிகள் ஆவசியகமாகத் தரிக்கத்தக்க சிவ சின்னங்களாவன: விபூதியும் உருத்திராட்சமும்.

21. சைவ சமயிகள் ஆவசியகமாகச் செபிக்கத்தக்க சிவ மூலமந்திரம் பஞ்சாட்சரம்.

22. சைவசமயிகள் ஆவசியகமாக ஓதத்தக்க சிவஸ் தோத்திரங்களாவன : தேவாரம், திருவாசகம், திருவி சைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம் என்கின்ற அருட்பாக்கள் ஐந்தும்.

23. ஆன்மாக்களுக்குச் சுதந்தரமாகிய அறிவும்தொழி லும் இல்லை. ஆதலினாலே, சுதந்தரமாகிய அறிவுந் தொழிலும் உடைய சிவபெருமானை நோக்கி "அடியேங்கள் பாவங்களை விலக்கிப் புண்ணியங்களைச் செய்து உம்மை மெய்யன்போடு வழிபட்டு உய்யும் பொருட்டு உம்முடைய திருவருளைப் பொழிந்தருளும்" என்று பிரார்த்தித்து அந்தத் திருவருளை முன்னிட்டு, அதன் வழியே ஒழுகல்வேண்டும்.

24. சிவபெருமானை விதிப்படி மெய்யன்போடுவழிபட்ட வர் அவருடைய திருவடிக்கீழ் நித்தியமாகிய பேரின்பத்தை அநுபவிப்பர். "இந்து சாதனம்"

ஞாயிறு வழிபாடு

[வை. சுந்தரேசவாண்டையார், ஆசிரியர், திருவையாறு]

எல்லாம்வல்ல இறைவன் தனக்கென ஒருபெயரும் ஒருருவமும் இல்லானெனினும் அன்பர்கள் அவனுக்கு ஆயிரம் திருப்பெயரும் திருவுருவமும் அமைத்து வழிபட்டுவருகின்றனர். அங்ஙனம் வழிபடற் கமைத்துக்கொள்ளப்பெறும் திருவுருவங்கள் பெரும்பான்மையும் கல். மண், பொன், மணி முதலியவைகளாலாயவை.

இங்ஙனம் மனிதன் கைப்படஇயற்றியவையேயன்றி மனிதர்முயற்சியால் ஆக்கப்படாதனவும், இறைவன் ஒருவன் உண்மையையும் அவனது வரம்பிலாற்றலையும் மக்கட்குத் தெரித்து நிற்பனவுமான இயற்கைப்பெரும்பொருள்களையும் அன்னோன் திருமேனியாகப்பாவித்துப் பலர் வழிபடுவர். அவ்வியற்கைப்பெரும்பொருள்களாவன: "நிலம் நீர் நெருப்பு உயிர்கால் நீள விசும்பு நிலாப் பகலோன் புலனாய மைந்தன்" (திருவாசகம்) என்பவையாம். இவற்றை அட்டமூர்த்தம்என வழங்குவர், "எட்டிசைந்த மூர்த்தியா யிருந்தவா றிதேன்னையே" என்றார் புகலியர் பெருமானும். அட்டமூர்த்தங்களில் ஏனையவற்றினும் ஞாயிற்றினையே கற்றோரும் மற்றோரும் நம்நாட்டிற் பெரும்பாலும் ஒருபொழுதே, இருபொழுதே, முப்பொழுதே தமக்கியன்ற பொழுது வணங்கிவருதல் கண்கூடு.

இங்ஙனம் ஞாயிற்றினை வழிபடும்வழக்கம் மலிந்திருப்பதேன் எனில், ஆணவ இருளில் அழுந்திக் கிடக்கும் உயிர்கட்குத் தன் இன்னருள் ஒளி ஈந்து அவ்விருளைப் போக்கி அறிவு இச்சை செய்கைகளைக்கிளர்வித்தியக்கும் இறைவனை யொப்பப் புறவிருளில் மறைபட்டுக் கிடக்கும் மன்னுயிர்த்

தொகைகட்குத் தன்னொளி ஈந்து கண்ணொளிவிளக்கி அவற்றின் அறிவிச்சைசெய்கைகளைக் கிளர்விப்பது ஞாயிறேயாம்.

இதனாலன்றே "உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு-பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டாங்கு-ஓவற இமைக்கும் சேண் விளங் கவிரோளி" எனச் செவ்வேற்செம்மலுக்குப் பரிதியை உவமைகூறினர் நக்கீரப்பெருநாவலர். ஞாயிறின்றேல் ஒளியெங்கே, வளியெங்கே, முகிலெங்கே, மழையெங்கே, புனலெங்கே, பயிரெங்கே, உடம்பெங்கே, உணர்வெங்கே; ஒன்றுமிராது. ஆதலாலே ஞாயிற்றைக் கண்கண்ட தெய்வமாக மண் கொண்டு பரவும்.

ஞாயிற்றினைவழிபடும்வழக்கம் நம் தமிழ்நாட்டில் எக்காலத்தில் தோன்றியது என அறுதியிட்டுரைக்கமுடியாது. பல்பலாயிர ஆண்டுகட்கு முன்தோன்றிய தமிழ்மக்களின் சேமவைப்பாகவுள்ள தொல்காப்பிய நூலுள்,

"கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றுங்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே"

என்று கூறப்படுவதால் அந்நூல் தோன்றுவதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்பே ஞாயிற்றினைவழிபடும் வழக்கம் நம் தமிழ்நாட்டிலிருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது துணியப்படும்.

ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பிய அகத்திணையியலுரையில், சூரியனை எல்லாநிலத்திற்கும் பொதுத்தெய்வமென்று கூறுதலாலும், இறையனார் களவியலுரையில் அதன் ஆசிரியர், "தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர்; வேண்டாமையின் தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர். பிறர் பகவதியையும், ஆதித்தனையும் தெய்வம் என்று வேண்டுவர்;' எனக் கூறுதலாலும் ஞாயிற்றினை வழிபடும் வழக்கம் தொன்றுதொட்டுள்ளதென்பது மேலும் உறுதிபெறும்.

இஃது இங்ஙனமாக, *முதற்குலோத்துங்கன்காலத்திலேதான் (கி. பி. 1070 - 1120) நம் தமிழகத்தார் ஞாயிற்றினை வழிபடத்தொடங்கினரென்று 1926-27-ஆம் வருடத் தென்னிந்தியக் கல்வெட்டு இலாகாவின் அறிக்கை கூறுவது† பொருந்துவதன்று என்பதற்கு மேற் கூறியவையே போதிய சன்றாகும். வேறும் சில கூறுதும்.

பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின்பிற்பகுதியிலும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் நம் தமிழகத்தை

---

*இம்மன்னன் 49 ஆண்டுகள் அரசாண்டான் என்று உயர்திரு. T. A. கோபிநாதராயரவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். இதுபொழுது உடையார்பாளையந்தாலூகாகாமரசவல்லி என்ற ஊரில் இம்மன்னனது 50 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு இருக்கின்றமையின் இவனது ஆட்சிக்காலம் ஐம்பது ஆண்டுகளாகும்.

†Annual report on South Indian Epigraphy for 1926—1927. page 79. para 19

The temple dedicated to the Sun and the attendant planetary deities at Suryanarkoil in the Tanjore District owes its existence to Kulottunga I. The village itself takes its surname after the local temple. The Surya temple is an unique one of its kind in South India and it possibly shows the influence of Gahadavala kings of Kannauj who were worshippers of the Sun. From the existence of the image of the God Visvesvara with his consort Visalakshi in the Temple at Suryanarkoil, it has been inferred that the worship of the Sun was introduced from Benares. (Annual report for 1908 paragraph 60). In No 229 of 1927 the God is called குலோத்துங்க சோழமாத் தாண்டாலயதேவர், and in No 231 of 1927 குலோத்துங்க சோழமாத்தாண்டாலயத்து சூரியதேவர், thus combining in one the name of the originator of the temple and the worship of the sun newly introduced.

ஆட்சிபுரிந்த முடிமன்னனாகிய முதற்குலோத்துங்கனுக்கு நெடுநாள் முந்தித்தோன்றிய நூல்களுள் நற்றிணையில், பசுங் கதிர் மதியமோடு சுடர்கண்ணாக'' என்றும், சிலப்பதிகா ரத்தில் ''ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதும்'' என்றும், அந்நூலுரையில் அடியார்க்குநல்லார், ''பாலைக்குத் தெய்வம் பரிதியஞ் செல்வனும் திகிரியஞ்செல்வியுமெனக் கோள்க'' என்னும், திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில், ''அருக்கன் பாதம் வணங்குவ ரந்தியில்- அருக்கனாவ னரனுரு வல்லனோ'' என் றும் கூறுவதாலும் ஞாயிற்றினைவழிபடும் வழக்கத்தின் தொன்மை விளங்கும்.

சிலப்பதிகாரகனாத்திறமுரைத்தகாதையில் ''பகல்வாயி லுச்சிக் கிழான்கோட்டம்''என்று ஒரு கோயிற்பெயர் காணப் படுவதாலும்; உச்சிக்கிழான்-சூரியன், அன்றி, பகல்வாயில் உச்சிக்கிழான் - பகற்பொழுதுக்கு வழியான உச்சிக்கிழா னென்றுமாம்' என்றும், முறையே அரும்பதவுரையாசிரி யரும்* அடியார்க்குநல்லாரும் உரைகூறுவதாலும் முதலாங் குலோத்துங்கனுக்குப் பலநூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே நம் நாட்டில் ஞாயிற்றினுக்குக் கோயிலும் உண்டு என்பதும் பெறுதும்.

மேற்காட்டிப்போந்தவற்றால், ஞாயிற்றினை வழிபடும் வழக்கம் நந் தமிழகத்தில் தொன்றுதொட்டு உளது என் பதும் முதலாங்குலோத்துங்கன்காலத்திற்றான் அவ்வழிபாடு நம் தமிழகத்திற் புதிதாகத் தொடங்கப்பட்டதென்று 1926-27-ஆம் ஆண்டுக்கல்வெட்டிலாகாவின் அறிக்கை கூறுவது பொருத்த மில்லையென்பதும் வெள்ளிடை மலைபோல் விளங் குவதாகும்.

---

*இவ் வரும்பதவுரை யாசிரியர் கலிங்கத்துப் பரணியின் ஆசிரிய ராகிய சயங்கொண்டார் என்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

மேலும், *சூரியனார்கோயிலிலுள்ள சூரியதேவர்க்குக் "குலோத்துங்கசோழ மாத்தாண்டாலயத்து சூரியதேவர்" எனப் பெயர் உண்டென்று அக்கோயிற் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துவதுகொண்டு, அக்கோயில் முதற்குலோத்துங்க மன்னனால் எடுப்பிக்கப்பட்டதென்று கொள்ளுவதுமாத்திரமே பொருத்தமுடைத்தாகும்.

திருஞானசம்பந்தர் பதிக அமைப்பு

[ஈ. ந. தணிகாசல முதலியார், பி. ஏ., பி. எல்.]

9. திருஞானசம்பந்தர் பதிக அமைப்பின் ஒருவகைக் கலை

திருஞானசம்பந்தர் பதிக முதற்பாகம் தருக்கவொழுங்காய் நிற்பதைக் கண்டோம். ஆயினும் கவியை அழகு செய்விப்பது கலையாகும். இவர் கலை ஞானம் "உவமையிலாக் கலை ஞானம்" எனச் சேக்கிழார் கூறுவதால், ஒரு பதிகத்தை எடுத்து அதன் கலையின் அந்தம் கூடியவாறு கண்டறிவோமாக. சிவஸ்தலங்களில் தில்லை முதலியனவற்றில் பாடிய பதிகங்களில் உள்ள கலைஞான மேன்மை பல அறிஞரால் விளக்கப்பட்டிருக்குமாதலின், அத்துணைச்சிறப்பாய்க் கொண்டாடப்படாத சிவஸ்தலமொன்றில் பாடிய பதிகத்தைக்

*இச்சூரியனார்கோயில், தஞ்சைஜில்லாவில், தென்குரங்காடுதுறையாகிய ஆடுதுறை ரயில்வே நிலையத்திலிறங்கிக் காவிரியைக் கடந்து திருப்பனந்தாளுக்குப் போகும் பெருவழியில் ஒருமைல் தூரத்திலுள்ளது. முதற்குலோத்துங்கன்காலத்து ஆலய அமைப்பு எவ்வாறு இருந்தது என்று ஆராயப் புகுவார்க்கு இவ்வூராலயம் பெரிதும் பயன்படும்.

காண்போமாக. "திருஇடும்பாவனம் - பண் - நட்டபாடை" என்னும் புகலிவேந்தர் பதிகத்தை அவர் கலை யொளியில் நோக்குவோமாக.

இப்பதிகம் சைவசித்தாந்த மகா சமாச வெளியீடான சம்பந்தர் தேவாரத்தில் 28, 29 பக்கங்களில் காணப்படும். பெரும்பாலும் அவர் பதிகங்கள் பெற்றதுபோல் இதுவும் 11 செய்யுட்கள் அமைந்தது. இத்தலம் அக்காலத்தில் கடற் கரையில் இருந்ததாகவும், அக்கரையினருகில் திருஇடும்பா வனக் குன்று தன்மேலுள்ள கொடியாடும் மாளிகைகளுடன் காணப்பட்டதென்றும், அம்மலையினின்று வரும் நீர் வீழ்ச்சி நனைக்கும் கடற்கரையை அலைகளும் தாக்குமென்றும் சம் பந்தர் திருக்கடைக்காப்புச் செய்யுளில் காண்கின்றோம்:—

"கொடியார்நெடு மாடக்குன்ற *ளூரிற்கரைக்† கோல
இடியார்கட லடிவீழ்தரு மிடும்பாவனத் திறையை
அடி‡யாயுமந் தணர்காழியு ளணி§ஞானசம் பந்தன்
படியாற்சொன்ன பாடல்சொல பறையும்வினை தானே."

இத்தகைய கடற்கரை யருகேயுள்ள கடலும் விலையுயர்ந்த முத்துச் சிப்பங்கள் மேய்வதாகும். அதில் வரும் வங்கங்களும் திரவியம் நிறைந்து வருவனவே. "தனமார்தரு" என்னும் முதற் செய்யுள் அடைமொழி சங்கக் கடலுக்கும் பொருந்

---

*அளூர் - (Water fall) நீர்வீழ்ச்சி.

†"கரைக்கோல" என்பது, 'கரைக்கு'+'ஓலம்' எனச் சந்தி பிரித்தலிலாம். ஓலமிட்டுக்கொண்டு, இடிபோன்ற ஓசையோடு கடல் அந்நீர்வீழ்ச்சிக்கு மலையடிவாரத்தில் அடிவீழ்ந்து நமஸ்கரிக்கு மென்னும் உருவகம் அமையும்.

‡ஆயும் (Does not mean 'investigating') - போற்றும்; வணங்கும்; பாவும்.

§அணிஞான (In prose order) என்பதை ஞானஅணி யென்று அன்வயப்படுத்துக.

தும்; வங்கத்திரளுக்கும் பொருந்தும். இத்தோற்றத்தில் வங்கங்களை நங்கூரமிட்டு நிறுத்தித் தம்பதிகளான இளைஞர் (வாலிபத்தாலும் செல்வத்தாலும் கெடாது) பக்திநிறைந்தோராய்க் கிழிருந்து மலையின் மீதேறி மலர்களைக் கொய்து சிவபெருமானைத் திருக்கோயிலில் வழிபடுவர் - பசிவினையும் பழவினையு மொருங்கே ஒழிப்பதுபோல் ஆங்காங்கு மலையில் தீமூட்டுவர். அக்குன்று பலசனக் கூட்டம் வந்து சேர வசதியற்றதாயினும், அங்கு செல்பவர் உண்மையான தவ நிலையில் நிற்கும் சைவரேயென ஆளுடைய பிள்ளையார் முதற் பாசுரத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்:—

"மணமார்தரு மடவாரொடு மகிழ்மைந்தர்கள் மலர்தூய்த்
தனமார்தரு சங்கக்கடல் வங்கத்திர *ளுந்திச்
†சினமார்தரு திறல்வாளெயிற் றரக்கன்மிகு‡ குன்றில்
§இனமாதவ ரிறைவர்க்கிட மிடும்பாவன மிதுவே."

பெயரால் முல்லையோ,பாலையோ எனச் சந்தேகிக்க வேண்டிய இக்குறிஞ்சியானது, குறவர்களுக்கு வசிக்கு மிடமாகாது கலையார் தருபுலவோருக்கு வசிப்பிட மென்றும், புலவரெனில் நல்குரவு பெற்றவரல்லர்; மதிலோங்கு மில்லங்களும், மணமோங்கும் பொழில்களும் கனியோங்கு முன்றில்களும், நீரோங்கு வயல்களுமுடையவ ரென்றும் பிள்ளையார் நம்மை

---

*உந்தி=நங்கூரமிட்டு; anchoring.

†சினமார்தரு Ought not to be taken as an epithet for அரக்கன் who died long long ago. சினம்=Fire; தீ; ஆர்தல்=நிறைத்தல் or உண்டாக்கல். சினம் ஆர்தரு is an epithet for 'இனமாதவர்'—The crew after anchoring their boats in the seashore lit fire for cooking etc, on the hill.

‡இனம்=Genuine. பரிசுத்தமான.

§இடும்பன் மலைகளைக் காவடியிற் சுமந்து செய்தது இம்மலையின் கோயிலென்பர்.

அறிய வைப்பார். இக்குறிஞ்சி, பழனத்தின் இயல்பு பெற்று மருதத்திணையை அங்கு மயங்க வைக்கும் - ஏனெனில் சாதாரணக் குறிஞ்சிபோலாகாது அக்குன்று குடிவளம், நிலவளம், நீர்வளம் நிறைந்திருப்பது இப்பதிகத்தின் 2-ம் செய்யுளாலும், 3-4 செய்யுட்களாலும் 5, 6, 7 செய்யுட்களாலும் முறையே விளங்கும்.

தம்பதிகளாய் வழிபடச் சென்ற அன்பர்களின் பெருமானும் 'மலைமகளைப் பாகம் *வைத்து மகிழ்ந்தவரே. அவரும் அம்மலையில் தன்னந்தனியே திருக்கோயில் கொண்டிராது, கலைநிறைந்த புலவோர் மதில்களால் (பொழிலுக்கு இலைகள் போல்) சூழப்பெற்று விளங்குவர். கோயிலினின்றும் தொழுது வெளிப்படுந் தொண்டர் (திருக்கோயிலை வலம் வருவது போல்) வலம்புரிச்சங்கின் வளைவுகள்போல் (Spiral course) நடந்து அடிவாரத்திற்குச் செல்லும்போது படிப்படியாய்க் காணுந் தோற்றங்கள் பஞ்சேந்திரியங்களை முறையே களிப்பிக்கும். மூக்கால் முரலக்கூடியது மிகவும் உயரமான தலத்தில் பரிமளிக்கும் ஏலத்தின் வாசனை. சீலம் மிகுந்த சித்தத்தினையுடைய அன்பர் சிந்தனையால் தேகத்தில் பித்தம் மிகா வண்ணம், அது அவர் திருக்கோயில் சூழும் போது அவருக்குத் தேக சுகமும் கொடுக்க அமைந்தது போலும்.

"சீலம்மிகு சித்தத்தவர் சிந்தித்தெழு மெந்தை
ஞாலம்மிகு கடல்சூழ்தரு முலகத்தவர் நலமார்

---

* "மலையார்தரு மடவாளொடு பாகம்மகிழ் வெய்தி
நிலையார்தரு நிமலன்வலி நிலவும்புக ழொளிசேர்
கலையார்தரு புலவோரவர் காவல்மிகு குன்றில்
இலையார்தரு பொழில்சூழ்தரும் இடும்பாவன மிதுவே"

[காவல் - மதில்; தரும் in last line - ஒக்கும் invert for prose order பொழில் சூழ் as சூழ் பொழில்]

கோலம்மிகு மலர்மென்முலை மடவார்மிகு குன்றில்
எலங்கமழ் பொழில்சூழ்தரு மிடும்பாவன மிதுவே"

என்பார். வாசனைப் பொழிலைவிட்டு வலம்வருந் தொண்டர்கள் இறங்கும் வழியான கணவாய் இனிய வாழைக் குலைகள் பழுத்த முற்றங்களையுடைய மலைவீதியாய் திகழும். அங்குள்ளோரும் சிவபக்தராதலால் சென்றவர் நாவானது இனிக்கவே செய்வர்.

"பொழிலார்தரு குலைவாழைகள் எழிலார்திகழ் போழ்தில்*
தொழிலான்மிகு தொண்டரவர் தொழுதாடிய முன்றில்"

இத்தகைய முன்றிலைத் தாண்டி வரும்போது, மேற்கண்ட குடிவளத்திற்குத்தக்க நீர் வளத்தால் உண்டான தோற்றத்தின் நற்காட்சி கண்ணைக்கவரும். அது,

"செந்தாமரை மலர்மல்கிய செழுநீர்வயற் கரைமேற்
கொந்தார்மலர் புன்னைமகிழ் குரவம்"

அன்றோ! அங்கிருந்தும் "அரஹர" என்று எந்தையைவிளிக்கு மோசைக்கு, எதிரொலி, திருக்கோயில் நிற்கும் குன்று தருவது, "ஆ" (நான் இதோ இருக்கின்றேன்) எனச் சிவபெருமானிருக்கையினின்று பதில் †வருவதொக்கும். இவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்து, எதிரொலி பெற்றுக்களித்த பக்தர் மலைச்சிகரத்தில் காணப்படும் திருக்கோயிலைப் பின்னுந் துதித்துக் கீழே செல்வர்.

(தொடரும்)

---

*போழ்து (does not indicate here time) - a cleft between two hills; கணவாய்.

†" எந்தாயென விருந்தானிட மிடும்பாவன மிதுவே"